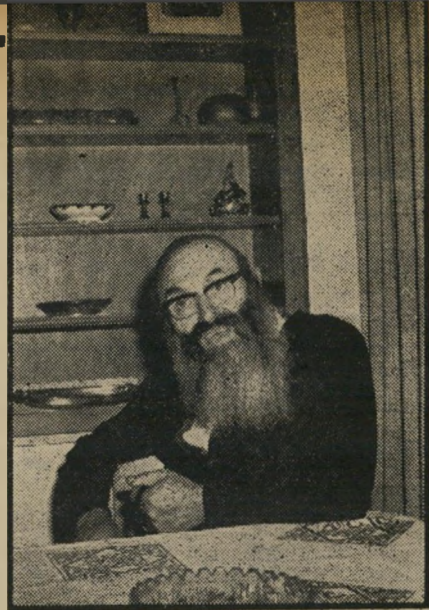

אחרי הפידאיון באו הגנבים ואחרי הגנבים באה הבידוקרטיה

הלב הסתמרה בבית-השימוש, וכך לא גילו אותה התוקפים.
כשצה"ל פרץ לבניין והורשה לה לבוא אל בית-המלון, הבינה. היא אומרת: "ראיתי איפה אני עומדת, והבנתי שהצרות מתחילות רק עכשיו."
והצרות אכן באו ולא אחת-אחת אלא בשלשות.
היום, תישעה חודשים אחרי האסון, כשיפקידי-ממשלה הנשאלים על האסון זקוקים ל-12 שעות ויותר כדי להיזכר בפרטים ולענות על שאלות הנוגעות בו, מסתובבת מרים בן-צבי בין שרידי מה שהיה פעם מלון סבוי ומבכה את מרגורלה.

הבעל בעל-הבית ברוך הורנוביץ, יהודי דתי וגובה-לשעבר ב"מסי הכנסה, הוציא צורפניו נגד המנהלת.

מבעד לחלון

דירתה מביטה מרים בן-צבי במה שהיה פעם מלון סבוי. מזירה זו ירו חילי צה"ל לכיוון הפידאיון בליל האסון. הדירה ניזוקה, ואיש לא טרח להעריך את הנזק שנגרם לדירתה של מרים בן-צבי.

הקורבן האחרון של "סבוי"

אבל המחבלים כמעט שלא פגעו בקומה הראשונה. זה הכל עבודה של גנבים, הם פה שני סלונים כל-כך יפים, עם תמונות וספרים, עכשיו לא נשאר שום דבר.

גנבים בעיקבות

הפידאיון

הגברת בן-צבי התקינה קורות-עץ על דלתות החדרים, כדי למנוע חדירת גנבים. הקורות נתלשו ממקומן, בחדרי-הארץ כל הגדול מיספר עציצים יבשים, כמה תפריטים. על שולחן-הקבלה מגירות פתוחות, וזוגית מנופצת שדרכה חדרו הגנבים. אומרת מרים בן-צבי: "לא נשאר לי כלום. לפני ארבעה חודשים הייתי כאן, ועדיין היו בחדר-האוכל רהיטים. עכשיו אני רואה שלקחו את כל הכיסאות. היו פה 80 כיסאות, עכשיו אין אסילו 15. אני לא יכולה להוציא מפה את הרהיטים, כי ברגע שאצא זה כאילו עזבתי את בית המלון. בינתיים יש הרבה עבודה לגנבים, מה שאני יכולה, הוצאתי. לקחתי מפה כללי אוכל, סדינים, מגבות, כמה כיסאות-ניח. לקחתי את הבת שלי וחדווה ואת הי (המשך בעמוד 36)

סבוי - היום

חדרים הרוסים למחצה, רהיטים מנופצים, זוהמה. מרים בן-צבי מסתובבת בתוך מה שהיה פעם מיפעל-חייה, וטוענת: "הנזקים נגרמו לא רק בידי המחבלים הערבים, אלא גם בידי גנבים יהודיים."

מנופצים, אשפה על הרצפה, מרכזיה מנוי תקת, ושלט ענקי של משרד-התיירות. בשני הסלונים הסמוכים לחדרי-הקבלה, אותו מצב. פסיפון שמישהו ניסה להתיק ממקומו, תקליטים מנופצים, שרידי כורי סאות ואהיל קרוע. מרים בן-צבי מתקשה להסתיר את צערה למראה החורבן: "מילא, אם זה היה קורה בהתקפה הייתי מבינה,

"זה לא המחבלים עשו את זה. זה עשו הגנבים." אומרת מרים בן-צבי ומצביעה על ההרס והחורבן השוררים בקומה הראשונה של מה שהיה פעם המלון שלה. על מנעול המיטבה, שדרכו נכנסים כיום אל המלון, סימנים ברורים של פריצה. מישהו ניסה לפרוץ למלון ולא הצליח. בחדרי-הקבלה מהומה ואי-סדר, רהיטים

בליל השישה במאוס 1975 נחרדה תליאביב משנתה. קבוצת פידאיון שי-הגיעה לישראל דרך הים, תקפה את מלון סבוי שברחוב גאולה מיספר 5, והשתלטה עליו.

מעברו האחר של הרחוב בבית מיספר 6, עמדה מרים בן-צבי, לעלות על מיטבה. חצי-שעה קודם-לכן עזבה את בית-המלון שבהנהלתה, סבוי, אחרי שסיכמה עם קבלן שיפוצים כי ישפץ את חזיתו עליפי הוראת משרד-התיירות שהעניק לו 2 כוכבים.

בשעה 11.00 בקצו היריות, מרים בן-צבי, אלמנה, המתגוררת לבדה בדירה בת שלושה חדרים, יצאה את ביתה ורצה יחד עם שאר דיירי הבית לרחוב הרב קוק הסמוך. שם, כך נאמר לה, פוזתה הסכנה. רק בשעה 2.00 לפנות-בוקר נודע לה כי היריות באות מתוך בית-המלון, שאותו ניהלה מזה 36 השנים האחרונות. קבוצת פידאיון, כך נאמר לה, השתלטה על בית המלון. מרים היתה המומה מכדי להעריך באותו רגע את מימדי האסון. המלון על אורחיו לא היה הדבר היחיד שהטריד אותה באותו רגע, היא חשבה על אמה בת ה-85 שהתגוררה בקומה הראשונה. מאוחר יותר נודע לה כי הזקנה חולת

היסטוריה

בעלה המנוח של מרים בן-צבי, יונתן, שייסד את המלון, היה רוויזיוניסט שרוף והחביא בחדר מס' 17 את מנחם בגין, שהיה מפקדו של אצ"ל בזמן המנדט.

שרידים

של מה שהיה פעם חדר מס' 11, בו התגורר זוג התיירים השווייצרים שנהרגו בליל האסון. עיי-חורבות, מיוחדת פתוחה ושני זוגות נעליים — אחד שלו, אחד שלה.